

Ámulat

Csillámkaréjú teremben
 tomba dob-robaj szétcsapott,
 búrává tágult vákuumba
 áramlanak a táncosok.
 Megfeszül a térdiük,
 ahogy a ritmus vágányára állnak,
 némán csapódnak
 duzzadó iramába a muzsikának.
 Feldob egy-egy alakot a sikkánó hangok
 parttalan verése,
 ez a himbáló test a részek egésze,
 tágul, egyre tágul, húrosodnak az izmok,
 rándul az ütem, előrebukik a hajzat, a homlok,
 bódul a vér, a tekintet visszahajlik önmagába,
 a pár is csak ürügy az elszakadásra.

Hol és miféle sugallat készíti ily kába,
 gyötrőléptű táncvonaglásba
 a szál-iffjú testet?
 Most imbolyog, helyet keres,
 majd megfeszül remegve
 a kitért kar keresztjére feszítve.
 És forrón fájdalmas a zene.
 Jajdul a szaxofon,
 klarinét kígyózik árván,
 robban a trombita,
 szabadul harsona-sátán,
 szaggat a ritmus féktelen futása,
 veri a dobhártyát
 szinkópák kalapácsa.
 Habosodnak a fények!
 Karok, lábak maskarás ízei
 görcsökben összeérnek,
 bűvő pántok selyme risszen.
 Csodaváró csapat örül itten
 szálas időt, zöld fiatalságot.

Kisgyerek

*Átemeli fejét a rácson,
hogy jobban lásson,
elbambul kicsit a világon,
tekintete fennakad az ablak-láthatáron*

*Visszahúzódik újra,
kised-birodalmát ki tudja hányadszor
végigtúrja,
s mintha más dolga se volna itt,
számbaveszi játékait.
Van itt minden: kétéltű gumiállat,
plim-plam-baba, eldöntöd – feltámad,
képeskönyv harmonika-háta,
emberkék hajtogatható tudománya.*

*Felnő maga is, ez törvény,
szálegyenesen jár majd a világban,
de tartásában benne lesz a kinőtt birodalom,
plim-plam-babával, ablakos kisággyal.*